

Karlovy Vary
International Film Festival
Součástí Na vříchod od Západu

Loučidla ve Tmě

film
Šimona Holého

v hlavní roli
Alena Doláková

herci: BOŘEK JOURA, ELIŠKA SOUKUPOVÁ, VÁCLAV VAŠÁK, MARKÉTA TANNEROVÁ, MARTIN DĚDOCH, KAMILA MOTTLOVÁ,
TEREZA VOTAVOVÁ, VIKTOR BUKOVÝ, MATHIAS DENEUX, BARBORA JEŠUTOVÁ, KRISTÝNA ŠTARHOVÁ, JAN HOMOLA a další

nábě, scénář, hudba, producent ŠIMON HOLÝ kamera, koproducentka JANA HOJDOVÁ

redakční produkce, koproducentka ALŽBĚTA JANÁČKOVÁ zvuk HANA KASPÁREK VYŠINSKÁ umění SABINA MLADENOVÁ

kostýmy a masky MICHAELA KYSELOVÁ, ANEŽKA KARASOVÁ chronograf ELIŠKA SOUKUPOVÁ

producent ŠŠŠŠŠFILM koproducent BRIDGE FILMS, SILK FILMS

Synopse:

Tanečnice Marie (Alena Doláková) a její přítel František se snaží zachránit svůj vztah pomocí odpovědí na 36 otázek, díky kterým se podle vědci zamilujete do kohokoli. Jenže čerstvě třicetiletá Marie má plnou hlavu jiných, mnohem důležitějších otázek. Má cenu pokračovat v kariéře, ve které nikdy nedosáhne vrcholu? Dokáže překonat svůj strach z průměrnosti a být se sebou spokojená? Přestane jí matka někdy mluvit do života? A hlavně – stojí její vztah vůbec za zachránu? Simon Holý ve svém formálně výrazném celovečerním debutu přináší neobyčejně autentický pohled na vztahy, syny a starosti dnešních lidí okolo třicátky.

Zrcadla ve tmě (Mirrors In The Dark)

CELVEČERNÍ FILM

Režisér, scenárista, skladatel, producent: Šimon Holý (SSSSSFFilm)
Kameramanka, koproducentka: Jana Hojlová (Bridge Film)
Vedoucí produkce, koproducentka: Alžběta Janáčková (Silk Film)
Střih: Sabina Mladenová
Zvuk: Hana Kašpárek Vyšňáská
Kostýmy a make-up: Anežka Karasová, Michaela Kyselová
V hlavních rolích: Alena Doláková, Bořek Joura, Eliška Soukupová, Markéta Tannetová, Václav Vašík
Tanečníci: Kamila Mottlová, Barbora Ješutlová, Kristýna Šarhová, Tereza Volavová, Viktor Butkóy, Mathias Deneux, Jan Homola
Hlasý v představení: Denisa Barošová, Soňa Beaumont, Hana Řičáčková, Václav Šanda, Vítek Svoboda

Celovečerní debut Šimona Holého se snaží „jinač“ popsat stav současné generace mladých dospělých a jejich neklidné stojaté vody ubíhajících dnů. Intenzivní vztahová studie tanečnice Marie a jejích nejbližších otevřít témata žensství, rodinného zázemí, slovanství. Autentický snímek o mládí tanečnicí, která hledá svoje místo na světě a chtěla by sama sobě rozumět a nenechat se svazovat „těžkými“ vztahy s nejbližšími osobami v životě.

Snímek navazuje na Československou novou vlnu a pokouší se resuscitovat filmový jazyk, který zde formovala normalizační vlna 50. let minulého století. Černobílý film o přiměřenosti měl být původně muzikálem. Všechny muzikálové scény byly ale nakonec vystřiženy.

Šimon Holý napsal scénář, snímek režíroval, produkoval a také k němu složil hudbu.

Snímek se natáčel osm dnů v období rozvolnění koronavirové pandemie.

Inspirací pro Zrcadla ve tmě se stal film Když by tisíc klavíretů, taneční choreografie světoznámého Ohada Naharina, témata žensství a slovanství.

Koproducentkou a kameramankou filmu je Jana Hojdlová, s níž Holý spolupracuje už od školních let. Rozhodnutí pro statičkou kameru a černobílý obraz bylo pro oba dva jednoznačné. Hojdlová inspiraci pro kameru našla v Někyslově kameramanském pojetí Bergamany Personality.

Na snímku pracoval převážně ženský tým, což nebyl autorův plán, nýbrž shoda okolností.

Na Holého soundtracku k filmu se podílelo mnoho zvukových jmen současné české hudební scény jako je Klára Vytisková, Never Sol, Terra, Helwana, Eva Pašuldová či Ester Geislerová.

Herecké obsazení filmu je osvětlením pro diváka „uvláceného“ opakujícím se obsazením současných českých snímků. Ve filmu si kromě Aleny Dolákové zahrál Botek Jouna, z něhož většímu filmu snímala kamera pouze záda, a diváci si tak užijí zejména jeho hlas. V dalších rolích se objevila Eliška Soukupová, Václav Vášek, Markéta Tammarová, Martin Dědouch a další.

Pro Alenu Dolákovou, která si zahrála vnitřně rozháranou tanečnici Marii, je to první hlavní filmová role. „Marie mi připomíná mě samotnou od narození až po nějakých sedm let zpátky, kdy jsem začala pracovat u ta, abych se vůbec byla schopná vyjádřit.“ komentuje Doláková. K náročnosti role, která vyžadovala tanec i hereckví, říká: „Když už jsem byla unavená z tancování a měla jsem na sebe příliš velké nároky, říkala jsem si, že to musím hlavně všechno dobře zahrát. A naopak. Ten strach jsem si mohla rozdělit a rozmělnit ho tak trochu snůz.“ Role se jí dostala zaryla pod kůži. „Většinou pro mě bylo spíš polem z Marie vystoupit. Věšila jsem si, že se mi trátil smysl pro humor a bylo mi zás do zpěvu. Ale ještě tři měsíce po natáčení jsem měla políže tvrdit se k normalizátnu jídelnímu režimu.“ vzpomíná herečka na dobu přípravy na roli Marie.

Taneční scény vytvořila Eliška Soukupová. „O Elišce jsem věděl, že tamní světlo.“ říká autor snímku Šimon Holý. „Kromě tance dokáže také krásné choreografje vytvářet, což si poprvé vyzkoušela právě v Zrcadlech ve tmě.“ Soukupová vymýšlela choreografii za koronavirových časů v obýváku třikrát tři metry. Ve snímku si zahrála také nejlepší kamarádka Marie – Eriku. „Choreografji jsem vytvářela pro celou skupinu, která se včasné snáda jedním takovým velkým proměňujícím se sousedím, hmotou. Trochu jako kdybch malovala. Hlavně jsem pracovala s dynamikou, a taky teď s odstupem vidím, že zároveň je dost specifická a moje.“ dodala choreografka.

Šimon Holý

režisér, scenárista, skladatel, producent

Šimon Holý vystudoval režii na FAMU, kde během studií natočil několik krátkých filmů. Byl porotcem sekce NEST na festivalu v San Sebastianu a na festivalech Mezopotar a Festivalst. Věnuje se také filmové hudbě – za hudbu k filmu *Všechno bude režiséra* – Olha Omerzu byl nominován na cenu Český Lev a na vlnách Radia Wave invadl pořady Kompol a On-Air. Momentálně pracuje na dvou celovečerních filmech – *Thinking David* a *Cluca Cluca*. V březnu 2021 měl premiéru druhá série populárního podcastového seriálu *Zkouškový*, který režíroval a společně s Terezou Novákovou napsal. Zpracoval ve tmě jsou jeho celovečerní debuty.

Jak vznikla *Žrcadla ve tmě*? Prvý jsou pro vás v mnoha ohledech završením jedné osobní éry.

Je to tak. Film *Žrcadla ve tmě* vznikl jako reakce na posledních deset let mého života. Do filmu jsem třeba zakomponoval dramatickou situaci, která mě napadla při plnění úkolu z přijímacích na FAMU. Zaujímala mě tehdy myšlenka, co by se stalo, kdyby Maryša, Heda Gablerová a Nora byly sestry. Ta teze mě fascinovala a zůstala se mnou po celou dobu studií, až se nakonec po letech do filmu přeci jen dostala.

Takže to je jedna z myšlenek, o které se opírá váš debut. Jak to pokračovalo?

Na FAMU vidí člověk hodně různých kariér, začátky. A taky hodně případů, kterých by bylo dobré se vyvarovat – například natočit debut na škole za málo peněz, na kolejni. Říkal jsem si, že takhle bych svůj debut rozhodně neměl udělat. Žádný punk. Taky jsem se chtěl vyhnout tomu, že bych po škole

dlouhé roky netočil. Vydal jsem se tedy cestou „profesionální“ – scénář hudbu vyvíjet s producentem a vše bude světlé a snadné. To jsem si aspoň myslel.

V mezicase psaní scénářů a práce v rádiu jsem skládal soundtracky pro filmy dalších režisérů – Olha Omerzu nebo Tomáše Pavíčka. Chtěl jsem, že mě lidé postupně přestávají vnímat jako filmaře, aspirujícího režiséra, a že se vracím k původní práci – hudbě. Někdy mi to nejdřív nevadilo, protože jsem si myslel, že už brzy něco natočím. Po třech letech od školy jsem se však ocitl v situaci, kdy jsem měl rozpracovaných několik projektů, jejichž výroba byla z různých důvodů v nedohlednu. S dalšími lidmi jsem se snažil (a snažím) vyvíjet jeden televizní seriál, jehož osud by zřejmě vydal na seriál další. Film o propojení kulturistiky a poma se zdál institucím příliš šokující a ambiciózní pro debutanta. *Thinking David*, který se snad bude točit do dvou let, vyrostl v koprodukční kolos šesti zemí... Několik projektů zůstalo u letu a jeden pomyslný debut strčel další. Z každého z těch malých smůlek se stal jednoduše příliš náročný projekt.

Co vás to naučilo?

Všechno, čeho jsem se chtěl ze zkušenosti druhých vyvarovat, se mi ve výsledku dělo. Šelha zabránil některým chybám umožňadlaším, aby vznikly. Začal jsem si tu dobu analyzovat a do toho přemýšlení se mi „přimotal“ Tomasz Wiński a jeho *Jiří pes uprchlík*. Natočil si formálně výrazný karlas za své, aniž by mu do toho někdo kecal, a zároveň ho to hodně posunulo lidsky. Postavil se své situaci a všechno udělal jinak, než to dělal předtím. Byla to inspirace. Do toho jsem modernoval *Cinergy* masterclass s Timem Suttonem, na které vyprávěl, že první filmy točil na punk. Vzal všechny peníze, co měl, a i když vidí chyby, tak ví, že ho ty filmy posunuly nekam dál. Říkal mi, ať hlavně točím. Hodně mě to tehdy motivovalo. Bylo to jako znamení. Zřejmě jsem věděl, že celému týmu *Cinergy* a hlavně Michalu Hogenauerovi, že se mi tohle přihodilo.

Takže jste do toho skočil rovnouma nohama?

Ne úplně. Vzpomínám jsem si, že když se nám dva roky předtím zasekl vývoj filmu o pomu, seděl jsem s producentem Horzou Macolou a říkák mu: „Horzo, nám ještě jeden námět. Je vlastně hrozně nesexy, ale mám v hlavě nějaký základní obraz toho, co bych chtěl točit. Bude to muzikál, bude černobílý a bude o průměrnosti.“ Vybral jsem si tři stavební kameny, které ten film předurčovaly k tomu, že na něj nezáskáme peníze, protože není haremový, muzikál v Česku není úplně trendy, žánr a téma průměrnosti je úplně to nehorší, co si snad může člověk vybrat. A to jsem mu ještě mřekl, že chci, aby se hlavní hrdinka toho filmu za celou dobu nikam neposunula a zůstala průměrná. Tím naše debata o lomhle námětu tehdy skončila. Nějak mi ale v hlavě zůstalo. Jen jsem dlouho nevěděl, jak takový film zpracovat.

Nakonec jsou *Žrcadla ve tmě* jakýmsi moderním návratem k tuzemské filmové klasice.

Chtěl jsem potřebovat se vrátit zpátky k českým a československým filmům a podívat se do jejich jazyka. Okrmelem se mi vrátilo, že tu máme dost velkou tradici muzikálu a že je bizarní, že jsme na to úplně zapomenuli. Zasekl jsem se na klasice Když tisíce klarinetů. Zjistil jsem, jak je ten film krásně natočený. Když přehlednu politické aspekty, tak kamera snímku je neuvěřitelná. Věděl jsem, že je čas se vrátit k muzikálu, námětu, který jsme v jednu chvíli zavrhli.

Kdy se to ve vás zlomilo a přišel jste na to, jak dál?

Když jsem dopisoval další verzi scénáře k filmu *Thinking David*, dostal jsem se do momentu, kdy jsem nevěděl, jak dál vyprávět to, co chci říct. Vrátil jsem se k jedné scenáristické bibli od Lindy Aronson. Sice jsem vůbec nevěděl rady pro to, co jsem potřeboval, ale z ničeho nic tam byla všechna ta řešení, jak udělat

zajímavě film o průměrnosti a jak ho odvyprávět. Pochopil jsem, že nemůžu příběh o konstantním čase vyprávět lineárně. Musím přeskakovat mezi jednohlavními linkami, tak, aby společně gradovaly do pomyslné jedné hlavy. V únoru 2020 jsem tedy začal pracovat na scénáři. Jeden večer jsem seděl doma u klavíru a začal jsem si hrát melodii, která pro mě byla hned od začátku velmi silná a nakonec i dost důležitá pro film. Vzal jsem si mikrofon a začal si zpívat. Stalo se něco, co se nejspíš stává jednou za život. Na první dobrou mi můj mozek vygeneroval celý text i melodii zpěvu a já jsem věděl, že je to ono. Přesně to nejlepší vysílvalo moji hlavu postavu, chápal jsem konečně, kdo moje postava je. Ta skladba se do filmu nakonec dostala jenom na začátku titulku, kdy hraje klavír, ale na soundtracku jsou dvě verze, jak moje, tak Alenina.

A když přišlo na řadu financování filmu? To je vždycky nelehká věc...

Podíval jsem se na svůj bankovní účet a s vědomím velmi nízkého rozpočtu jsem začal přemýšlet o parametrech samotného filmu. Jde to vůbec natočit? Nemí to bláznovství? Společně jsem si kolik náležitých dnů je možných. S kameramankou Janou Hořdovou jsme došli k osmi dnům a mínimou lidí. To nebyl problém, byl jsem totiž uprostřed koronavirové pandemie.

Hlavní roli tančeniče Marie si zahrála Alena Doláková. Proč právě ona?

V podstatě jsem věděl hned, že do projektu chci zapojit Alenu Dolákovou. Byla to moje jasná první volba. Hraje a tančila. Vždycky jsme spolu chtěli něco udělat, nebyla okoukaná, a neměla siverčimé nastavený herecký styl. Když jsme se s Alenou potkali, řekl jsem jí, že mám film o přiměřenosti a jí bych chtěl nabídnout roli primárně tančeniče. Na to se zasmála a skromně a trochu pobaveně podlékala. Já jí na to řekl, že to bude dobré, protože jí tu roli dokážu napsat na tělo. V době naší schůzky jsem měl napsané tři čtyři stránky, úplně minimuum. Další jsem jí to rovnou přečíst a řekl jí, že k tomu mám jednu písničku. Alena si jí poslechla, rozhrčela se a řekla, že to chce dělat. Od toho momenta bylo jasné, že to píšu pro ni. Shodli jsme se také na Bořkovi Jourdvi jako na jejím filmovém partnerovi Františkovi. Já s ním pracuji na Radu Wave a zároveň s Alenou spolu hráli v prvním angažmá a nějakých osm let se neviděli.

Velký kus práce odešla na snímku také choreografka Eliška Soukupová, která si ve filmu zároveň zahrála nejlepší kamarádku Marie Ertnu.

Proč jste ji do projektu přizval?

Věděl jsem, že tančí skvěle. Viděl jsem ji na instagrafových videích, a cítil jsem, že to bude fungovat. Popsal jsem jí, že jde tematicky o ženy, slovanství, vzťahy a taky že všichni do toho projektu jdeme, protože se chceme něco naučit. A že financí máme opravdu absolutní minimum. Taký jsem jí domtl, aby se podívala na křehký tisíc klarinetů a některé z poljubi ve snímku pak přímo komponovala do choreografie. Eliška prokázala,

že kromě tance dokáže také krásné choreografie vytvářet.

Co vás dva ještě inspirovalo kromě snímku křehký tisíc klarinetů?

Druhým klíčem pro její práci byly choreografie světoznámého choreografa Ohada Naharina, kterého mám moc rád. Specificky „Echad mi jedea“, což Eliška dokonce viděla živě. Já jsem to viděl jen na internetu a hrozně mě švalo, že ten záznam představení je střihaný, že není v jednom záběru. Vždycky jsem si říkal, že bych to chtěl vidět v jednom záběru, zepředu jako divák v divadle. A tak jsme to tak udělali v našem filmu. Finále filmu tvoří dlouhá sedminimtová taneční scéna snímání statickou kamerou. Eliška a Alena byly ve velkém stresu, ještlí to zvládnou. Alena dlouho netančila, Eliškavyššela choreografka sama oficiálně poprvé v kariéře. Ale ty dvě se na sebe neskutěčně napojily.

Šel jste programově po tom, aby měly ženy ve vašem snímku co nejvíc zastoupení?

To jsem zjistil, až když jsem viděl seznam štábu na papíře. Ale je to dobré. Ten film to vyžaduje – do jisté míry to totiž je „ženský film“. Tohle označení má často zbytečně negativní konotaci. Zároveň si nedokážu představit, že by bylo herečkám a třeba i dalším lidem ve štábu příjemné točit některé scény s majoritním mužským štábem. Myslm, že se ve filmu najdou citlivé scény, které by nezničky tak, jak tam nakonec jsou, protože by se Alena necítla v bezpečné kreativní zóně. Taký ty tři „monologové“ scény jsou toho důkazem. Alena seděla naproti Bořkovi, a za ním byla jen Jana skamerou, což pro ně znamenalo potřebu obrovské důvěry.

Herecké obsazení filmu je takovým osvětlením pro diváka, který je už často unavený výběrem českých herců a hereček. Taký byl váš cíl k jejich výběru?

Václav Vašák se mnou spolupracoval už na mým bakalářském filmu Málo lásky. Přisobil jako o palnacet let starší Bořek Usazený chlapák. Role choreografka pro něj byla ale velká výzva. Vašek říkal, že nemá rytmus – musel si tak projít na place velkými lekcevní rytmu od tanečnicku. Zároveň odkoukával od Elišky na zkouškách, jak pracuje ona s tanečnicí, aby se ve své roli zabýděl a věděl, jak být přesvědčivý. Taký mu tančící říkali, co na choreografech nemají rádi a Vašek pak přesně to dělal. Což bylo pro tu roli výborné. Nesmím vynecchat Markétu Tannerovou, která hraje Alenu mámu. Ona je člověk s neuvěřitelně skvělou energií. Je vsřchná, milá, pohotová, empatická, na place tvoří pohodlu. Její matku jsme viděli jako psychotickou, neurotickou a nepřijemnou, což byl pro Markétu profítokl, se kterým si skvošně porádila. Důležitý byl také Martin Dědloch, který se postaral o jednu z nejsilnějších scén celého filmu. Zároveň skvěle fungovalo, že všichni muži v životě Marie si jsou trochu podobní. Jako kdyžby sama podvědomě hledala nějaký chybějící mužský element, archetyp.

A jak vzniklo 36 otázek Bonzických v dílozích Marie a Františka?

Když jsem se rozcházel se svým bývalým přítelem, v jednom momentu jsme se rozhodli, že náš vztah ještě zachráníme. On byl z New Yorku, já z Prahy, a už jen to bylo samo o sobě náročné. Nějak jsem tehdy přišel s těmi otázkami, které jsem našel na internetu. Zkusili jsme si je tehdy na sobě a už během toho mi

běželo v hlavě, že to je jak námit na film. Přemýšlel jsem nad tm, jak se s odpovědím absolutně mjíme, ale pořád chceme ten dolazník oba dokončit, i když tomu ani jeden moc nevěříme. A víme, že to nikam nevede. Ani jeden z nás to však nechtěl nahlas. O několik let později jsem si na tuto situaci vzpomněl a přišlo mi, že je to dispořit řešení pro odvyprávení nejen Martina vztahového problému, ale také jejího fungování v životě. Samozřejmě to čtini

Myslím, že se ve filmu najdou citlivé scény, které by nezničky tak, jak tam nakonec jsou, protože by se Alena necítla v bezpečné kreativní zóně.

scénář Zrcadel ve tmě hodně specifickým a něčím netradičním. Zároveň nás to konfrontuje hluboce s nedostatký hlavní postavy. Myslím si ale, že hlavní postava může být taky trochu nesympatická a že to není problém. Právě naopak.

Váš snímek je takový chameleoun. Bude pro diváka srozumitelný?

Nemám rád, když se na diváka nahlíží jako na hloupého. Tak by to být nemělo. Každý, kdo se na Zrcadla ve tmě podívá, si přece udělá svůj názor. Třeba si z filmu vezme něco jiného, než co autor chtěl, ale jsem přesvědčený, že něco v nich zůstane.

Alena Doláková

Marie

Tak jste se ke spolupráci se Simonem dostala?

Šimon mi napsal na Facebook v roce 2020, kdy jsem šla zrovna po Sunset Boulevardu a večer mě čekal jeden z oscarových večírků. Četla jsem si zprávu, ve které stálo, že chce natočit černobílý muzikál o průměrnosti. Když jsem zvedla oči a koukala na ty obrovské billboardy oscarových filmů, říkala jsem si, jestli je dobrý nápad točit film zrovna o průměrnosti. A černobílý muzikál mi zněl vlastně taky docela šlaceně. Když jsem se pak vrátila z Ameriky a Šimon mi pustil tvůrčí písničku, tak jsem se rozplakala. Pak mi řekl, že

budeme veškerý náš čas trávit spolu. Bylo to taky kvůli našim tančním jazykům, které pak promítala do choreografie. Potřebovaly jsme se na sebe „nacetit“ a taky navázal nějaký vztah, když jsme hrály nejlepší kamarádky. Než jsme začaly intenzivní trénink s Eliškou, vrátila jsem se k baletním základům, ke zhubnutí sedmi kíl mi pomohlo dance cardio. Taky bylo skvělé, že jsem pro roli nebyla svázaná tanční technikou a mohla jsem do toho dát hodně ze sebe. Na to mi byl dán od úzasně inspirující Elišky prostor. A jak jsem perfekcionista, tak mi pomáhalo, že Marie má být průměrná, a to i v tanci.

Když jsem zvedla oči a koukala na ty obrovské billboardy oscarových filmů, říkala jsem si, jestli je dobrý nápad točit film zrovna o průměrnosti.

Šatancovat tak dobře, aby to bylo průměrné, je ale spíš oříšek, ne?

už má scénář z puky napsaný a chtěl by za měsíc a půl točit, což mě totálně vyděsilo. Sice jsem už byla docela ve fyzické formě, ale na tancování jsem se po dvanácti letech úplně necítla. Říkala jsem si, že je to úplně blbost a že by Šimon měl obsadit Elišku Křenkovou a ne mě. A doba na přípravu mi přišla jako hodně krátká. V tom nás ale „zachránili“ Covid-19, protože jsem díky němu měla nakonec na přípravu čtyři měsíce. Protože se nic nečítlo a neměla jsem ani divadlo, tak jsem opravdu většímu té doby protancovala a byla sama se sebou.

Váš Marie je dost náročná role. Hrála jste, tančila a zpívala. Která část pro vás byla nejnáročnější na přípravě?

Tanečně mě celou dobu vedla Eliška Soukupová, která je profesionální tanečnice a je autorkou choreografie všech tančních scén. Dva měsíce před natáčením jsme se sešly a řekly si, že

Dvanáct let bez tance jsem určitě nedohala. Když to točila Sofia Boutella u Caspara Nocha, tak by asi musela hodně dřít, aby vypadala průměrně. Já jsem byla ráda, že jsem to zlatančila průměrně, a i tak k tomu vedla velká dílna. Zajímavé bylo, že když jsem se pootom stávala Marií a natáčení blížilo, tak jsem byla méně schopná zpívat. Kdysi dávno jsem měla hodně velké problémy se zpíváním. Jak jsem se věnovala tanci, tak mě vyjadřování hlasem děsilo. Marie mi připomínala mě samotnou od narovení až po nějakých sedm let zpátky, kdy jsem začala zpravidlovat. Když jsem se vůbec byla schopná vyjadřovat. Když jsme nahrávali písničku pro film, která je hned na divodu, tak jsem zažívala panickou ataku a Šimon to na mě viděl. Teď už ale zpívám zase moc ráda, ale Marie mě opravdu blokovala.

Také vám Šimon dával k vaší roli indície?

Je pravda, že jsem mu volala, že jsem moc jako Marie a že tu roli nezvládnu. Na to mi odpověděl, že to už jsem v Marii a že to zvládnu. Šimon je mimořádně intuitivní a nechtěl mě, at si do té role „vlez“ tak, jak potřebuju, a at si to všechno ještě víc „vnitřním“. At si to všechno nechám pro sebe, aby ten výsledek byl pak na plátně co nejintimnější. Já jako Alena Doláková jsem teď spíš takový extrovertní člověk, který vyjadřuje, co má uvnitř sebe, ale Marie si příliš mnoho nechtává pro sebe. Co se týká textu, nechal mě si nějaké věci předělat a vybudovat si tu její vnitřní strukturu, aby se mi dobře říkal. To byla krásná spolupráce, že nepěl na slovech a na tom, aby Marie vypadala kompletně podle něj a nechal mě, at si ji uchopím sama, což já mám nejrádsi. Taky bylo fajn, že když jsem byla unavená z tanování a měla jsem na sebe příliš velké nároky, říkala jsem si, že to musím hlavně všechno dobře zahrát, a naopak. Ten strach jsem si mohla rozdělit a roznečit ho tak trochu snáz.

Jak se vám ločilo s Boškem?

My už jsme spolu pracovali na jednom divadelním představení v Olomouci hned po škole. Na Boškovi je skvělé to, že je vycvokaný improvizací a vlastně se nebojí. To šlacené kvantum textu se naučil pár dní dopředu – na rozdíl ode mě, která na tom dělala dva měsíce v kuse. Mohla jsem se o něj oprít, když jsme to jeli na jeden dlouhý zabet, protože se nebojí neznána.

Nejdalečtější zdroj pro chorování

Marie je ve filmu vztah s její matkou.

Máma je dalečtá. Hraje ji Markéta Tammrová, se kterou jsem se už znala. I když je starší, tak neměla tendence být nade mnou. Mohly jsme se pustit do intimního vztahu mezi mámi, který má být před kamerou natusený. Díky tomu jsem se pak před kamerou nebhala na ni být ostrá, tak jak někdy na rodiče býváme, když se bráníme velkým emociám.

se kterými si nevíme rady. Přišlo mi hrozně dobře napsané. Jak Marie před mámou dělala velká ramena. Mně totiž přijde, že když na sobě pracujeme a mluvíme o vztazích s rodiči třeba u terapeuta nebo s kamarádkou nebo když si sami uvědomíme, jak bychom se chtěli ve vztahu s rodiči chovat, tak je to všechno v pohodě. Pak ale přijde na skutečnou konfrontaci s rodiči, a ne vždycky to úplně vyjde tak, jak jsme si představovali. Dopadá to tak, jak se to děje Marii. Zlatme sama sebe v tom, jak to zase nedokázala uhrát. Máma jí nikdy není oporou, není jí kamarádkou. Roofice dněsnich třicetníkú byli ještě vychovávani v tom, že mají být autoritou. Ale rodič není to, v čem bychom chtěli žít. A nepatí to jenom v případě rodičů, ale i podíváme-li se na vztah muž-žena, stát a občan. Pomalu se tenhle vzorec rozpouští.

Máte kolem sebe v režimém šitrole hodné Marie?

Řekla bych, že všichni jsme v něčem byly nebo jsme Marie. My všechny, co jsme čerstvě nad hlavou a našly si nějaký sebevyjadřovací prostředek, už nejmne tolik v pasu, ale občas do ní ještě spadneme a nemáme se úplně rády. Při hraní Marie jsem sledovala, kolik „výskrabků Marie“ v sobě ještě mám.

A taky si myslím, že společnost by si pořád ještě přála, abychom byly my ženy jako Marie. Několik si vzaly, moc nedělaly vlny. Syndrom hodné holčičky a makej!

Která ze scén byla pro vás opravdu náročná?

Taneční scény byly za sebou, což mě drželo i při té náročnosti. Patkrát jsem během natáčení omdlvala, protože jsem moc nejedla, nespala a jen tancovala. Posledová scéna nedyla nijak příjemná, ale tím, že tam kolem byl kromě režiséra, osvětlovače a osiřiče ženský tým – kameramanka, zvukarka, producente,

make-up, kostýmy, asistentka režie, tak scéna, kdy se rozhracím po sexu, nebylo nic přehnané odhalujícího, spíš to byl takový moment pravdy pro všechny. Nejtěžší pro mě bylo potom z Marie vysloupit. Všimla jsem si, že se mi vrátili smysl pro humor a bylo mi zas do zpěvu, a to dostova. Ale třeba ještě tři měsíce po natáčení jsem měla políze vrátit se k normálnímu jídelnímu režimu.

Co se vám vybaví, když se řekne Heda, Nora, Maryša, se kterými film synchronizujete?

To jsou silné ženské postavy, kterým patří divadelní prkna. Je jich ale pořád málo ve srovnání s mužskými. Šimon s nimi v Zrcadlech nakládá velmi bystře a dobře a dokázal je do příběhu zajímavě zakomponovat. V centru dení je v těchto příbězích, i v tom našem, žena, a to je stále celkem nová záležitost. Moc si přeju, aby se to stalo novým normálem a ženy si po vzoru takových postav dávaly prostor cítit, vyjadřovat se, a přestaly tíše trpět.

Jana Hojdozvá *Kameramanka, koproducentka*

V jakou chvíli jste se do projektu zapojila?

Se Šimonem spolupracuji od jeho prvního ročníku na FAMU. Máme za sebou čtyři krátké filmy, jeden dokument a teď Zrcadla ve tmě. Věděla jsem, že Šimon píše scénář k Zrcadlům. Když mi ho poslal, byla jsem zrovna v Americe, kde jsem pracovala na svém dokumentu. Bylo to pro mě velké zpestření, že začnu řešit i jiný projekt, než ten svůj. Scénář mě nadchl, líbilo se mi jeho tempo. Šimon moc dobře píše, skvěle staví dialogy. Zaujalo mě, že je to něco úplně jiného a taky autorova odvalha. Není v něm populární divákoví.

Jak vypadala vaše spolupráce s režisérem?

Každý režisér pracuje jinak. V období příprav filmu Šimon i vizuálně velice přesně popsal, jakou má představu. Má velké obrazové cílení a přesně ví, co chce. Při společné přípravě jsme pak probírali jednu scénu po druhé. K projektu jsem se přidala někdy v dubnu a točilo se v červenci. Mluvíli jsme o formátu, světle, posílali jsme si různé světelné inspiřace a hledali vizuální styl. Pro kameramana je skvělé, že hledá obrazové řešení koncepce. Jde mezi námi o tvůrčí dialog.

Film se natáčel v období pandemie, došlo se jej to nějak?

Natáčeli jsme na začátku července, kdy bylo vše rozvolněné a mohli jsme realizovat i větší komparzové scény. Měla jsem jednoho asistenta kamery, a potom dva osvětlovače, kteří se střídali. Náš štáb byl skromný, takže všechno probíhalo bez potíží.

Co jste říkala na Šimonovo rozhodnutí natočit černobílý film?

Řekl mi hned, že tento film vidí černobíle. Když jsem pak čela scénář, tak i mě samotnou vůbec nenapadlo o barvě přemýšlet. Miluju Bergmannovy filmy a kameramana Nykvista. Konkrétně jejich snímek Persona byl pro mě velkou inspiřací, protože dlky obrazové koncepci se divák dostává do hloubky postavy. Myslím si, že v tomto případě černobílý materiál příběhu napomáhá. Divák pak není rozptylován a dokáže se lépe vcítit do postavy. Pro spousta lidí to ale nemusi být dostatečně atraktivní... Třeba můj děda natočil Pšnou princeznu a já jsem ji jako dítě neměla vůbec ráda, protože jsem chtěla vidět barvy. Teď jsem tedy zvědavá, jak dvacíti příjmou tuto nebarvrou slyšiací snímku.

Eliška Soukupová

Erika, choreografka

Většina filmu má taky

scéla statickou kameru.

V některých scénách jsme ale zase využili snímání z ruky. Mám ráda čisté kompozice. Statická kamera je pro mě z profesionálního hlediska daleko lepší. Šimonova koncepce minimálně střihat, studovat postavy v dlouhých záběrech, kdy některé trvaly až 15 minut, mě zprvu zaskočila, ale čím dál více jsem

tomuto pojetí přicházela na chuť. Je to jiné, než mít kameru na rameni a točit v pohybu, mnohem snáz se přehledně nedokonalost. V Zrcadlech jsem viděla stále nějaké obrázové nedokonalosti, které jsem se

a herečkou v jednom, jsme řešily, kde se tanečníci budou pohybovat, aby nám nevypládávali ze záběru

a udrželi jsme je v obraze. Tanečníci měli všechno precizně nazkoušeno. Byla jsem se za Šimonem podíval na zkušence, takže už jsem díky tomu věděla, jaké sleduje pojetí tance.

Když jste si scénář četla poprvé,

došlo se vás hodně? A proč?

Ano, zaslál mě citově. Rodiče se rozvedli, když mi bylo dva a půl roku. Vřelá matka/decera je hodně komplikovaný, my ho dnes máme s maminkou

Vřelá matka/decera je hodně komplikovaný, my ho dnes máme s maminkou krásný. Při čtení scénáře jsem si na všechno velmi dobře vzpomněla, napojila jsem se na ten příběh a pochopila jsem Alenu. Ti scénu s mámou zahrála tak přirozeně! Je velmi autentická. Pak pro mě byl moc důležitý taky rozhovor Aleny s Bořkem, protože jsem byla zrovna ve fázi, kdy jsem se rozcházela s bývalým partnerem a taky to bylo komplikované.

Vyžádoroval natáčení tanečních scén

statickou kamerou nějaké speciální

požadavky?

Hned na začátku jsme si řekli, že závěrečnou taneční scénou chceme mít staticky pojechanou, aby měl divák pocit, že je v divadle a dívá se na jeviště z hlediska. Film má pomale tempo. Kamera z ruky jsme používali jenom zřídka u komparzových tanečních scén. U poslední scéně, která trvá sedm minut, jsme museli vymyslet světelnou stylizaci tak, aby se světlo proměňovalo a divák nemudlo. Zároveň aby se tanečníci pohybovali z prvního plánu do druhého. Šlo o to hledat expozici. S Eliškou, choreografkou

Ná Zrcadlech jste pracovala jako choreografka i herečka.

Jak jste se k projektu dostala?

Se Šimonem Holým jsme kolegové z Rádia Wave, kde funguju jako moderátorka a on je šéf moderátorů. Znal jsem se, ale přátelé jsme nebyli. Díky sociálním sítím věděli, že tančím a jednoho dne mi zavola a řekl, že by rád udělal film, který je o tanci a průměrnosti. Já jsem z toho byla nadšená a původně jsem si myslela, že mi chce nabídnout roli tanečnice. On ale chtěl, abych celý film choreografovala! Popsal mi

inspiraci třemi silnými ženami a dokonce i to, jak by si tu choreografii představoval. Že to bude černobílé, se spoustou tanečniců a na jeden záběr – což je u snímání tance hodně nezvyklé. Nakonec se mě zeptal: "Chtěla bys to dělat? Uměla bys to?" Na to jsem mu řekla, že bych to uměla odperformovat, ale nikdy jsem něco tak velkého nestarčila. A že si myslím, že na to schopnosti mám, jsem zvyklá pracovat v divadle, ale nemám mu to jak dokázat. Každopádně dělat takovou choreografii je můj sen. Na to mi řekl: „To je úplně ideální konstelace, protože spousta z nás si na tom bude plnit svůj sen a dělat věci, které jsme vždycky chtěli dělat, jen jsme se k nim ještě nedostali. Bude to bud tolatíni bomba, nebo veřejný trapas.“ Tím jsme si vlastně plácli. Hned jsem dostala scénář, který jsem si přečetla a několikrát u něj plakala.

Plakala jste u scénáře?

Ve kterých místech?

Zejména v momentu, kdy Alena mluví se svojí filmovou maminkou. Ten text, který je ve filmu, je z velké části můj. Ve scénáři maminka Alené říká hodně ošklivé věci, ale já jsem použila repliky z vlastní zkušenosti. Plakala jsem i u rozhovoru Marie a Františka a taky, když je pak Marie sama v bytě. To se mě hodně dotýkalo.

Dal vám Šimon nějaké limity

ohledně vaší práce?

Šimon mi volal v úvodu. Hned potom, co jsme se sešli, mi dal možnost vybrat si tanečnický se kterými budu spolupracovat. Limit byl jen omezený budget, a tak jsem se rozhodla vybrat lidi, kteří ještě nejsou tak známí, ale jsou v podobně pozici jako my – mají talent a kouzlo, pracují na sobě, nechávají čas na sebe. Vybrala jsem partu, kde byl každý vizuálně nebo tanečně osobitý. Tím pádem to dohromady fungovalo krásně. Taky proto, že jsme se cíleně obklopiji jenom těmi, z nichž opravdu sáhla dobrá nálada. Zároveň jsem požadovala, aby tanečníci byli velmi kvalitní interpreti. A pak najednou přišel lockdown. Chvilku jsem díky situaci měla co dělat sama se sebou a motivoval se jako umělec navolně noze. Od chvíle, kdy jsem ale začala na choreografii pracovat, jsem nemohla přestat. Tvořila jsem hlavně v noci. Celá sedminimutová hromadná choreografie vznikla doma v obyvatku o rozměrech tříkvalití metry.

To je úplně ideální konstelace, protože spousta z nás si na tom bude plnit svůj sen a dělat věci, které jsme vždycky chtěli dělat, jen jsme se k nim ještě nedostali.

Nebůdte jste se té statické kamery?

Moc jsem se bál! Do poslední chvíle jsem to Šimonovi rozmlouvala. Pak jsem to musela vysvětlovat všem tanečnickům zvlášť. Až když jsem to viděla v celku, konečně jsem pochopila, že to bylo správně rozhodnutí. Tanečníci jsou zvyklí vyjadřovat vše tělem a energií, která jde z nich. Když máte ale zábrer statický a z dálek, neexistuje detail. Divák to všechno vnímá jako celek. Je to jiné, než když sedíte v divadle. Můžete si vybrat, co sledujete, na co se zaměříte. Tady to tak nebylo, kamera a pak plátno to divákovi nedovolí. Můžete spolehnat jenom na energii taneční skupiny. Choreografii jsem tedy vytvářela pro skupinu, která se vlastně stala jedním velkým proměnlivým se sousosím, hmotou. Trochu jako kdybych malovala. Hlavně jsem pracovala s dynamikou, a taky teď s odstupem vidím, že žánrově je dost specifická a moje. Černobílá contemporary choreografie v artoven filmu svádí k tomu, aby to byla strasná mnda. Nechtěla jsem, aby to bylo jenom pro taneční a umělecký publikum, potřebovala jsem vizuální zajímavost pro filmového diváka. Nechtěla jsem dojít k nějaké nahodilosti pohybu, ve kterém by velmi artové mohli vidět kdokoliv cokoliv. Mimochodem, na tu velkou scénu jsem měl dvě zkoušky, což je dost málo. Tanečníci byli neskutční!

Taky byl zážitek vaší spolupráce s Alenou?

Na začátku jsme si s Alenou zavolaly, a hned jsme si sedly. Měla o sobě a svých schopnostech spousty pohybnosti a já jí hned nastínila, jak s ní chci pracovat. Vzájemně jsme byly jedna z druhé nejprve vystresované – já z ní, že je to hodně hustá holka,

co byla v Hollywoodu, ona ze mě, že jsem tanečnice a choreografka a ona má hrát tanečnici, kterou není.

Všechno se ale změnilo hned po prvním, druhém tréninku. Pak jsme spolu trávily opravdu hodně času, hlavně u mě doma v obýváku. Přece jenom jsme měly hrát nejlepší kamarádky. Během natáčení jsme pak pořád jenom všichni říkali, že nechceme, aby to skončilo. Když jsme film dotočili, měla jsem hned další den naplánované nějaké zkonšení a Šimon s Alenou mi říkali, jestli jsem se nezháznila, že chci hned začít pracovat na něčem dalším. Nikdy předtím jsem nenatáčela celý film, takže jsem nechtěla, o čem mluvím. Oni se mi ale jen snažili vysvětlit, že mě čeká taková ta natáčecí kocovina, něco jako smutek po sexu. Takže když jsme dotočili, tak jsme s Alenou odjely k Šimonovi na statek, kde jsme dva dny jenom leželi na sluníčku, jedli domácí chleba, pili kávu, byli totálně unavení a šťastní. Jediné, o čem jsme mluvili, bylo natáčení našeho filmu.

Co pro vás bylo na téhle práci nejnáročnější?

Byly momenty, kdy jsem si při zkonšení i natáčení sáhla na dno. Když jsme natáčeli v noci a já měla dlouhý monolog, který pronáším k Marti, své nejlepší kamarádce. Vlastně můj jediný text, a já to točím ve tři ráno po 14 hodinách na place, kdy skoro už ani nevidím. A pak samozřejmě ta dlouhá taneční scéna. Je to fyzicky náročných sedm minut. Bylo velké vedro, léto, už to byl nkolikátý den natáčení v kuse. Prostor, ve kterém jsme tancili, musel být kvůli atmosféře hodně zadýměný, a v tom se dost mírně dýchá. Po každém její šli tanečníci ven na vzduch a já se šla podívat za Šimonem na to, co jsme natočili.

Byl vám při vaší práci Šimon oporou?

Šimon má neuvěřitelné citění pohybu. Choreografií jsem do určité míry stavěl spolu. Já jsem říkala, jak to vidím, a on mě doplňoval – třeba řekl, že tady zrovna hodně cítí pohyb nohou, tady by to mělo být víc do prostoru, tady to je jenom takový šum. Skvěle jsme se doplňovali. Pak jsem si to musela během chvilky v hlavě srovnat a připomínkovat tanečnický, kteří se vrtáli z paury, lokka si vody a natáčeli jsme znova. Snad desetkrát jsme to opakovali. Když jsme točili jednu z posledních klapek, tak jsem cítila, že je poslední. Už jsem byla vyřízená. Šimon ale řekl, že by to chtěl ještě jednou. To bylo snad poprvé, kdy jsme na sebe na place zakřičeli.

Jak to vnímáte zpětně?

Teď jsem ráda, že se to stalo. To poslední její, po kterém jsme všichni už málem vypustili duši, je totiž nejlepší. Šimon si to ale nejdřív nemyšlel. Každý jsme v té choreografii potřebovali mít svou obě vezze – tu jeho ohlbenou a tu moji. Rekla jsem mu, že jestli ale chce, aby divák něco vybereme tu jeho. Jestli ale chce, aby divák něco cítil, musíme použít tu poslední. Nakonec použil tu moji. To pro mě moc znamená. Měla jsem z toho radost a jsem přesvědčená, že to byla nejlepší volba.

Bořek Jouma

František

Tak to bylo s vaší hereckou účastí na Štravalech ve mně?

To bylo takové zvláštní. Zrovna jsem prožíval rozvod/
rozchod. Takže můj život byl taký najednou o změně
komunikace a všem, co vlastně prožívá moje postava
Františka ve filmu. Říkal jsem to Šimonovi, načež
ten mi odvětil, že to je moc zajímavé, protože mi
chtěl zrovna nabídnout roli, kde bych byl v podobné
situaci. Tak jsem mu řekl, že to tedy беру. Poslal mi
scénář na začátku května, kdy jsem tohle už asi tři
měsíce řešil. Ta role pro mě byla trochu terapie. Bylo
strandovní, jak jsem se v ní našel.

*Ta role pro mě byla trochu terapie.
Bylo strandovní, jak jsem
se v ní našel.*

Vy rád improvizujete, bylo pro vás náročné držet se textu ve scénáři?

Jasně. Improvizací mám rád, ale taký jsem profík,
a tak se dokážu připisovat. Nejdřív jsem měl strach
z toho, že budeme točit na dlouhé záběry. Báł jsem
se, že bude náročně udržet v těch třech dlouhých
sekvencích s Alenou nějaký emoční oblonk. Ale pak
jsem si to celkem dobře osahali a jelo to. Ani jsem
nemusel nic moc měnit nebo přidávat. Vlastně už
když jsem ten text poprvé četl, tak mi přišlo, že to
má celé „hlavu a patu“ a postavy na mě působily jako
živé. Rozhodně ten scénář „nešustil papírem“.

Oeil jste se v partě, která byla téměř výhradně ženská. To vás oslorovalo, nebo desilo?

Ted budu znit možná trochu jako misogyn, ale já
úplně nejraději pracuju v partě, kde jsou jenom samí

kluci. Nakácení s holčkama bylo v pohodě. Snad jen při
jedné noce, kdy jsem na place přišel asi v jedenáct
hodin, byly holky byly hodně nadupané energií a já
jsem se musel hodně odsťhovat, abych to zvládl.

Tak vypadala vaše společná příprava s Alenou Dolákovou?

Dali jsme si pár několikařadových sedánek. My
už jsme se znali z dřívější doby, a to byla výhoda,
protože jsme si spolu vždycky řešili, co a jak. Hráli
jsem spolu před lety v Olomouci larmetní představení
o pomocastingu. Byl jsem rád, že to hraju s Alenou.

Když jste zjistil, že film bude černobílý a bude to muset být o průměrnosti,

jak jste reagoval?

Okamžitě jsem Šimonovi řekl, že nezpívám... Teda,
zazpívám, a dokonce mám i velký hlasový rozsah,
ale vůbec se v tom nedokážu orientovat. Proto mi
na škole začali říkat „vokální kamzák“. Že to bude
černobílý film, jsem nevěděl dlouho, pro mě jako
herce se tím ale nic stejně nemění. Hraju pořád
stejně.

Jak se vám hrálo zůdý ke kamere?

Já jsem rád za tyhle experimenty, jsem pro každou
špatnost. Šimon mi tihle roli nabídl taký proto, že
tušil, že to právě z tohohle důvodu vezmu. Mě tyhle
extrémny baví. Mám třeba v divadle jedno představení,
kde čtyřicet minut nechnu stůjím.

Tracklist

- 1 Zrcadla ve tmě (remix)**
Hudba, text a zpěv: Šimon Holý
- 2 Don't Leave Me Now (feat. Terra)**
Hudba a text: Šimon Holý
Text a zpěv: Terra
- 3 Closer (feat. Never Sol)**
Hudba a text: Šimon Holý
Text a zpěv: Terra
- 4 Take Me Anywhere (feat. Eva Pašuldová)**
Hudba a text: Šimon Holý
Text a zpěv: Eva Pašuldová
- 5 On the Dancefloor (feat. Annabelle)**
Hudba a text: Šimon Holý
Text: Walter Farmer Hart
- 6 Survive (feat. Klára Vyřísková, Never Sol)**
Hudba, text a zpěv: Šimon Holý
Text a zpěv: Never Sol, Klára Vyřísková
- 7 It's Too Late To Leave**
Hudba, zpěv: Šimon Holý
- 8 You and I (feat. Ester Geislerová)**
Hudba, text a zpěv: Šimon Holý
Text a zpěv: Ester Geislerová
- 9 La La La (remix)**
Hudba, text a zpěv: Šimon Holý
- 10 No Man's Land (feat. Hellwanna)**
Hudba: Šimon Holý
Text a zpěv: Hellwanna
- 11 Vzpomínka (interlude)**
Hudba: Šimon Holý
- 12 Loučení ve tmě**
Záznam z filmu Zrcadla ve tmě, hraje: Alena Doláková, Borek Joura
Hudba a zpěv: Šimon Holý
Skladba cituje klavírní píseň Loučení, loučení já a můj byl
- 13 Já a můj byl**
Hudba: Šimon Holý
- 14 Taneční smutku**
Hudba: Šimon Holý
- 15 Zrcadla ve tmě (feat. Alena Doláková)**
Hudba, text a zpěv: Šimon Holý
Zpěv: Alena Doláková

Hudba ve filmu

Zásadní rolí ve filmu Zrcadla ve tmě má také hudební složka, o kterou se postaral autor snímku Šimon Holý. Ten byl již v minulosti nominován za hudbu k filmu Všechno bude společně s Monikou Omerzu Michákovou a Pavlem Szamburským na cenu Český lev. Mimo to skládal hudbu také k filmům Rodinný film, Parádně pokecal nebo Jiří pes uprchlík.

„Sednět vznihl později než titulní skladba. Ušel poté, co jsem začal improvizovat první tóny, jsem věděl, že to je melodie, která děláuje naší hlavní postavu.“ vysvětlil Holý. Film byl dokonce původně zamýšlen jako muzikál, všechny muzikálové scény však nakonec byly z filmu vyřizeny. I tak se ale na soundtracku podílelo mnoho talentovaných a známých hudebníků jako například Klára Vyřísková, Never Sol, Hellwanna, Annabelle, Terra, Eva Pašuldová, operní pěvec Walter Farmer Hart či umělkyně Ester Geislerová. „Jsem to všichni lidé, se kterými jsem chtěl někdy spolupracovat, nebo už jsem s nimi spolupracoval předtím a byla to radost. O to mi šlo nejvíce. Začít radost z hudby.“

Kompletní soundtrack vyjde na všech streamovacích službách v době české distribuční premiéry. Rozdělen je pomyslně na dvě části: na skladby a filmovou hudbu. Zámerem bylo vytvořit soundtrackem jednotný vesmír, který reaguje na samotný film. Chvilíkem je v něm těžké určit dobu a prostor. Který sledujeme. I proto se na soundtracku objevují skladby, které jsou inspirované osmdesátými lety, kluby let devadesátých, nebo klipovou americkou kulturou let nultých. „Chci jsem, aby na sebe skladby ve filmu nepoukly pozornost. Aby působily tak, že je všichni známe a pamatujeme si je z minulosti. Zároveň bylo ale výzvou to, aby při samotném poslechu neznily staré. Mám radost, že se to nakonec po skoro roce a půl práce povedlo.“ dodal Holý.

O mix a master všech skladeb se postaral Tomáš Karásek ze studia Gargie and expel.

Hlavní mediální partner:

Radiožurnál
Český rozhlas

Mediální partneri:

TOTALFILM

ELLE
MAGAZIN

FULLMOON
MUSIC MAGAZIN

STRAZ
Česká společnost filmových distributorů

cinema

A2
Národní divadlo

S podporou:

stevni
fond
kinematografie

Zrcadla ve tmě

Česká republika

Rok: 2021

Formát: Digitální

Délka: 83 min

Žánr: Drama, Komedie

Jazyk: Čeština

Světová premiéra filmu: 24. srpna 2021, MFF Karlovy Vary

Distribuční premiéra: 30. září 2021

Distributor: Aerofilms

Web filmu: <https://www.aerofilms.cz/zrcadla-ve-tme/>

Facebook: <https://www.facebook.com/zrcadlavetme>

Instagram: www.instagram.com/zrcadlavetme

PR filmu:

Gabriela Vágner (Mia Production)

t: +420 602 789 242

m: gabba.vagner@gmail.com

36 otázek, díky kterým se zamilujete do kohokoliv

Jak v laboratorních podmínkách zajistit rychlý pocit intimní blízkosti mezi lidmi, kteří se doposud neznali? Tato myšlenka stála na počátku několikaletého výzkumu amerického psychologa Arthura Arona. Jeho výsledkem bylo 36 otázek, které právě vidíte před sebou. Otázky se nejprve věnují povrchnějším tématům, postupně ale začínají být čím dál osobnější – a podněcují hlubokou a otevřenou konverzaci o společných hodnotách, snech a tužbách. Mohou tak posloužit nejen jako nástroj pro rychlé poznání druhého na prvním rande, ale i jako způsob prohloubení existujícího vztahu.

1. Kdyby sis mohl/a vybrat ze všech lidí na světě, s kým bys nejraději šel/šla na večeři?
2. Chtěl/a bys být slavný/á? A kvůli čemu?
3. Připravuješ si někdy co řekneš, než někomu zavoláš? Proč?
4. Jak by vypadal tvůj “dokonalý” den?
5. Kdy sis naposledy sám/sama pro sebe zpíval/a? A kdy před někým jiným?
6. Pokud by ses mohl/a dožít 90 let s tím, že posledních 60 let tvého života by sis mohl/a ponechat buď tělo nebo mysl 30letého člověka, co by sis vybral/a?
7. Máš předtuchu toho, jak bude vypadat tvoje smrt?
8. Vyjmenuj tři věci, které se ti zdá, že máte s tvým partnerem společné.
9. Za co ve svém životě jsi nejvíc vděčný/á?
10. Kdybys mohl/a změnit cokoli na způsobu, jakým jsi byl/a vychováván/a, co by to bylo?
11. Vyhraď si teď 4 minuty a řekni svému partnerovi svůj životní příběh co nejpodrobněji to půjde.
12. Kdyby ses zítra mohl/a probudit s jednou libovolnou vlastností nebo dovedností, jaká by to byla?
13. Pokud bys měl/a křišťálovou kouli, která ti může říct pravdu o tobě, tvém životě, budoucnosti nebo čemkoliv jiném, co bys chtěl/a vědět?
14. Je něco, co už dlouho toužíš udělat? Proč jsi to ještě neudělal/a?
15. Co je tvůj největší životní úspěch?
16. Čeho si nejvíce vážíš u přátelství?
17. Co je tvoje nejcennější vzpomínka?
18. Co je tvoje nejhorší vzpomínka?
19. Kdybys věděl/a, že za rok náhle zemřeš, změnil/a bys něco na svém životě? Proč?
20. Co pro tebe znamená přátelství?
21. Jakou roli ve tvém životě hraje láska a náklonnost?
22. Nyní řekni svému partnerovi něco, co ti na něm přijde pozitivní, načež on udělá to samé. Prostřídejte se, dokud každý neřekne 5 pozitivních vlastností.

Jak blízké a vřelé jsou vztahy ve tvé rodině? Máš pocit, že jsi měl/a šťastnější dětství než většina ostatních lidí?
24. Jaký máš pocit ze vztahu se svou matkou?
25. Řekněte 3 pravdivá tvrzení o sobě a svém partnerovi. Například “Jsme oba v této místnosti a cítíme...”
26. Dokonči následující větu: “Přál/a bych si mít někoho, s kým bych mohl/a sdílet...”
27. Kdyby se z tebe a tvého partnera měli stát blízcí přátelé, co si myslíš, že by bylo důležité, aby o tobě věděl?
28. Řekni svému partnerovi, co se ti na něm/ní líbí. Tentokrát buď velmi upřímný/á a řekni věci, které bys možná neřekl/a někomu, koho jsi teprve před chvílí poznal/a.
29. Sdílej se svým partnerem nějaký trapný moment z tvého života.
30. Kdy jsi naposledy brečel/a před jiným člověkem? A kdy zcela sám/sama?
31. Řekni svému partnerovi, co na něm/ní máš rád/a už teď.
32. Co je příliš závažné na to, aby se o tom vtipkovalo, pokud něco takového podle tebe vůbec existuje?
33. Pokud bys měl/a dnes večer zemřít bez možnosti jakkoliv komunikovat, čeho bys nejvíce litoval/a, že jsi někomu neřekl/a? A proč jsi to ještě neudělal/a?
34. Tvůj domov, kde se nachází i veškerý tvůj majetek, začne hořet. Poté, co zachráníš své blízké a domácí mazlíčky, máš čas na to vrátit se už jen pro jednu jedinou věc. Jaká by to byla? A proč?
35. Ze všech členů tvé rodiny, či smrti by tě nejvíce zasáhla? Proč?
36. Sdílej nějaký svůj osobní problém a požádej partnera o radu, jak by ho řešil/a on/ona. Zároveň ho/ji požádej, aby reflektoval/a, jaké podle něj/ní máš z tohoto problému pocity.